

НАРАВНО ДА НИСАМ ЗАКАСНИЛА

Имам 19 година. У белој венчаници са „стомаком до зуба“. Бомбардовање. Скривање по подрумима. Звук сирена. Језа. Паника. Прелазим руком по стомаку и говорим: „Све ће бити у реду. Све ће проћи.“ И прошло је... бомбардовање, али је стигло нешто друго. Беба! Моја беба! Међутим, моја срећа није дуго трајала...

Волим пролеће, годишње доба када креће вегетација и клијање, годишње доба најфантастичнијих боја. И тако, једне вечери, баш у пролеће, давне 1980-те, у породилиште у Врању, дошла је на свет једна беба, односно ја. Била сам прво дете драгих ми родитеља Добривоја и Светлане. Годину дана касније, мама и тата су ми даривали брата Марка.

Сећање на детињство буди у мени прегршт предивних емоција. Ми нисмо имали мобилне телефоне, компјутере и интернет. Ми смо били деца! Ми смо се играли! Мама и тата су радили, а брат и ја смо већи део времена проводили на селу код баке и деке.

Мала кућа на брдашцу. У дворишту куће огроман орах. На најдебљој грани љуљашка. На другом крају дворишта разгранала се трешња. Ммм... никада слађу трешњу нисам пробала.

Ујутру би бака спаковала храну и напунила балон хладне бунарске воде. Деда би „упрегнуо краве у воловска кола“ и сви бисмо отишли на њиву. Док би они окопавали и наводњавали, брат и ја бисмо седели у хладовини и играли се. Касније, током школских распуста и ми смо радили и помагали им. Да ли сте јели кришку домаћег хлеба премазану свињском машћу са алевом паприком или шећером? Да! То смо ми јели, и то не због тога што нисмо имали шта да једемо, већ зато што нам је то било толико слатко да је наш стомак

Профил

Маја Станковић је рођена 1980. године у Врању. Прву књигу, роман „После свега“, објавила је 2012. године. Збирка песама „Будне успомене“, угледала је светлост дана 2014. године. Заступљена је у многобројним зборницима.

непрестано тражио још.

„Петлићу певачу сутра ме пробуди, пре него што птице из гнезда поскачу, пре деце и људе викни гласом јасним, први дан у школи да ти не закасним!“

Наравно да нисам закаснила. Школско двориште ОШ „Светозар Марковић“ било је препуно деце. Жамор је долазио са свих страна.

Од самог почетка сам била укључена у све приредбе, рецитаторске секције и такмичења. Волела сам да радим, да будем део нечега креативног. Волела сам да читам и још тада да пишем. Моја учитељица Гордана Стојанчић нас је увек подстицала на читање и говорила да једни другима за рођендан поклањамо књиге. Такође нас је учила лепом и креативном писању. Имала сам осам година када ми је током писања неког састава из српског језика на ум пала реченица: „Птичице су отвориле своје нотне букваре и запеваале прве јутарње арије“. То је то! Од тог момента сам знала да ћу писати, стварати, да ћу оставити нешто што ће сведочити да сам некада живела, постојала, корачала овом земљом.

Упис у Средњу „Економско трговинску школу“, смер правни техничар, донео је нови налет еуфорије, планови су се низали...

„И све је ишло као по лоју“ што рече Бора Ђорђевић, док нисам упознала момка за кога сам се касније и удала. Сви планови, а посебно планови везани за факултет, су пали у воду, док су се неке друге ствари око мене одигравале муњевитом брзином. Имам 19 година.

У белој венчаници са „стомаком до зуба“.

Бомбардовање. Скривање по подрумима. Звук сирена. Језа. Паника.

Ходам као кроз маглу. Не знам ни где идем. Из једног подрума у други, из једне куће у другу. Прелазим руком по стомаку и говорим: „Све ће бити у реду. Све ће проћи.“

И прошло је... бомбардовање, али је стигло нешто друго. Беба! Моја беба! У врело августовско вече 1999. године, постала сам мајка преслатког дечкића Филипа. Млада и неискусна, али срећна.

Међутим, моја срећа није дуго трајала... Једне вечери, сасвим неочекивано, сазнала сам шокантну чињеницу: мој муж је наркоман! Све се срушило.

Отварам врата, али она нису у могућности да се широм отворе. Нешто их спречава у томе. Можда је пао у несвест. Можда му је лоше. Панично,

из све снаге гурам врата. Напокон. Не! Не! Не!

Не могу да верујем. Не! Ја не могу да прихватим овај ужас, ово је плод моје маште. Затварам очи у нади да ће приказ нестати када их изнова отворим. Не! Не вреди. Све је ту. Шокирана гледам не трепћући. Коста седи на поду ослоњен на ивицу каде, испружених ногу са подавијеном ноговицом на ловој нози, скоро до препона. Црни кожни каиш лежи преко његове ноге. У десној руци једва држти ту... ствар!? Шприц и сребрна игла која се пробија кроз кожу на путу до вене у коју убризгава отров. Нешто даље од њега стоји кашика, а поред

МОЈА УЧИТЕЉИЦА ГОРДАНА СТОЈАНЧИЋ НАС ЈЕ УВЕК ПОДСТИЦАЛА НА ЧИТАЊЕ И ГОВОРИЛА ДА ЈЕДНИ ДРУГИМА ЗА РОЂЕНДАН ПОКЛАЊАМО КЊИГЕ. ТАКОЂЕ НАС ЈЕ УЧИЛА ЛЕПОМ И КРЕАТИВНОМ ПИСАЊУ

ње пикавац цигарете.“

У својој првој књизи, роману „После свега“, овако сам описала како сам заправо сазнала да се мој муж дрогира. Филип је имао само месец дана. Од тог дана мој живот је постао пакао. Свакодневно физичко и психичко злостављање. Ране су се низале на телу у души. И после три месеца КРАЈ и огромна тачка.

Нови живот започињем са дететом у кући родитеља, у овом малом граду Врању, где свако о свакоме све зна, где људи гледају туђе двориште а своје не виде. Било је тешко, стварно тешко, али сам ја пронашла снагу да наставим даље, да се уздигнем изнад свега и игноришем бајке које круже градом.

Вратила сам се писању!

Морала сам, јер тај унутрашњи жар који сам имала за писање, непрестано је нагонио руку да се лати оловке и папира.

Бивши муж се у међувремену предозирао херином и ја сам

одлучила да путем романа пошаљем поруку млађој популацији.

Роман „После свега“ је угледао светлост дана 2012. године. Мој уредник Стеван Крстец одушевљен романом организује прву моју промоцију у Београду у Кући Буре Јакшића у Скадарлији. Не знам шта да очекујем. Једино сам свесна да мноме господари трема. И ту смо... У публици видим друга Милоша и другарицу Данијелу из средње школе, Милића Вукашиновића са супругом и много непознатих лица. Напетост се осећа у ваздуху, или сам је бар ја осећала, али у међувремену нестаје, одлази. Разговори, много речи хвале, потписивање књига, сликање. Прилази ми непозната жена „Два пута сам прочитала роман. Хвала ти! Хвала што постојиш!“ Њене речи ми терају сузе у очи.

Убрзо након промоције у Београду крећу и промоције у другим градовима, гостовања а и рад на другој књизи. Збирка поезије „Будне успомене“ објављена је 2014. године у издању КР Балкан. Поново почињу промоције и гостовања у Србији и мени најдража промоција управо у мом родном граду Врању. Тренутно радим на новој књизи, на новом роману, тако да ћемо се ускоро окупити и чаврљати о књизи.

Живимо у веома тешком времену. Свако се бори како зна и уме. У тој борби за опстанак многи прелазе границе. Многи изгубе морал, образ им постане ђон. Постају бескруполости и на неке ствари гледају крајње резигрирано. Жао ми је што су многи врањанци постали управо такви, јер и Врање са њима као да полако губи свој дух и ону топлину коју је имао.

Свако ново јутро нам је дар, нова шанса, прилика да урадимо нешто добро, лепо, да опростимо, замолимо за опроштај. Свако ново јутро нам доноси нову прилику да постане бољи људи!

Приредио Н.Л.